

(טרנסריפציה של טכסט ל"מות משה" – תאריך לא ידוע)

כאשר כתבתי בשנות השישים את יצירתי "מות משה" על פי נוסח האגדה מאת יהודה יערי, חשבתי כמובן גם על מבצעים אשר בזמן הזה היו מסוגלים לענות על הדרישה המוסיקלית והטכנית גם יחד.

לאיפיון [?] של תפקיד בת-קול תארתי לעצמי את צביון קולה של רמה סמסונוב וגם את הבעתה האופיינית לה. פניתי אליה וקבעתי פגישה בביתה בתל-אביב. ישבנו על יד הפסנתר ומאחורינו ישב בנה הקטן והקשיב למתרחש. השמעתי לרמה את המוסיקה, שרתי את תפקיד בת-קול וניגנתי את תפקיד התזמורת על הפסנתר. כשגמרתי ראיתי על פניה של רמה מבוכה גדולה. היא שאלה דברים שמתוכם הבנתי שאין לה חשק גדול ללמוד את המוסיקה החדשה הזאת. בכל זאת המשכתי להסביר מבלי ללחוץ עליה ולגרום לה אי-נעימות [?]. השארתי את התווים אצלה ונתתי לה מספר ימים להחליט על תשובתה הסופית. כבר למחרת צלצלה רמה אלי לירושלים וסיפרה לי מה קרה אצלה אחרי שהלכתי ממנה: בנה הקטן הגיב על יצירתי בהתלהבות גדולה, בא בטענות קשות אל אמו על שלא ענתה מייד בחיוב לביצוע היצירה. כעת היא מדברת איתי תוך בושה ותקווה שאני עדיין מוכן למסור לה את התפקיד הזה. מאד שמחתי ורמה, כפי שציפיתי ממנה, הכניסה את כל נשמתה, כל יכולתה וכל כשרונה כדי לעלות את דמותה של בת-קול.

"טות מסה" רקוריאם לתזמורת, סקהלה וסולגים. הלינדטו נערך ע"י יהודה
יערי. בנושא זה מסכה אותי התאבקות בין אלוהים ומסה, אשר לא רצה לקבל את
דינו ולעזוב את חיי העולם הזה. גם אלוהים לא מצא דרך לקחת את מסה לא
בטכניע ולא בכח, אלא בדרך אגושית גרידא, כלומר בנטיקה. דסיפור הגפלא
הזה אשר סורכב סמקורות רבים בספרות היהודית הוא כמובן לא רקוריאם תפילתי
דתי, אלא אם אפשר לאמר, דבר זה הוא ביטוי של תפילת הפרט.

אורטוריה לסולנים (א' ט' ב'), מקהלה מעורבת, תזמורת וסרט מגנטי.
(1967) (כ-30 דקות).

טכסט (ליקט): יהודה יערי.

האורטוריה בוצעה לראשונה בירושלים בשנת 1967 (כהסרטה באולפני רשות השידור)
על ידי מקהלת תזמורת רשות השידור (כיום תזמורת ירושלים) בניצוחו של גארי ברתיני.
(היצירה הוצאה לאור בשנת 1967 על ידי המכון למוסיקה ישראלית).

"הטכסט מסתמך על אגדות עתיקות שמקורן בתלמוד והמתייחסות למאבקו לחיים של משה, לאחר ששמע מפי האל על מותו הקרוב. משה מאמין כי המשימה שנטל על עצמו עדיין לא נשלמה, ומעז להתווכח עם האל ולטעון כי כוחו עדיין עמו. לבסוף, יורד האל ממרומים ונוטל בנשיקה את נשמתו של משה.
הרקויאם הוא קינה על מות הנביא בן האלמות, משה; היא מבטאת את המעגל הנצחי של יצירה והקרבה.

בדומה ל"רקוויאם הגרמני" של ברהמס, מבוסס הטכסט על ספר התפילות הדתי. היצירה מוקדשת לזכר בני ראובן, שנתן את חייו על מזבח חרותם של אחרים."